

B2

Jeg kan knuse dig med foden

13-årige Sofie Skjoldborg blev i januar nordisk mester i taekwondo. En kampsport hvor det er et svaghedstegn, hvis man græder.

Tekst: Andreas Kirkeskov
Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

Det her er en af de gamle taxaer fra omkring 1900, forklarer Hans Jacob Wagner på 54 og slår på siden af kabinen på den lukkede hestevogn, der for uindviede øjne leder tanker hen på en diligence i det vilde vesten. Hvis den fik et lag blodguld, ville den næsten være monarken værdig.

– På en varm sommerdag kan man også åbne kalechen bagtil, tilføjer han og aer hestevognen på bagsmækken.

Selv om det er en råold vinterdag, henligger gårdspladsen hos Københavns Hestedrosche badet i solens stråler. Der er helt stille, og luften er så frisk og frostklar, at det er til at glemme, at vi ikke er på landet, men midt på busvendepladsen ved Kigkurren.

– Selv om jeg oprindeligt ikke var meget for at flytte herved, så fandt jeg hurtigt ud af, at det var dejligt at have en gårdsplads, hvor ungerne kunne rende ud og lege, griner Hans Jacob Wagner gennem sit tykke skæg og tilføjer:

– Det er ikke alle og enhver, der kan sige, at de er vokset op i sådan en hestedrosche.

Han har boet på den spidse grund for enden af Snorresgade sammen med sin familie de sidste 15 år. Men det har ikke altid ligget i kortene, at han skulle drive Københavns sidste og eneste hestedrosche. Som så ofte, når en mands liv tager en drejning, starter historien med en kvinde.

– Jeg blev gift med Marie. Der er spræl i den tøs. Jeg kan huske, at jeg sagde til vores bryllup: 'Det her bliver ikke uinteressant'. Det fik jeg ret i, klukker Jacob Wagner og fortsætter:

– Det var hende, der gerne ville overtage hestedroschen. Hun kørte for Henning Jørgensen, der havde hestedroschen på det tidspunkt, og hun hang meget ud herved i værkstedet med ham og de andre støvere. Det var et herligt sted med gang i den. Jeg kan huske, første gang jeg kom ind på grunden. Der fløj en gut, der hed Peter, som også kørte hestevogn, ud af døren med Henning i hælene. De var røget i totterne på hinanden, og nu markerede de en grænsedragning med hælen i gruset hen over gårdspladsen. Henning ville slås, men det ville Peter ikke. Han havde ikke lyst til at lægge den gamle ned. Det var et spe-

cielt sted og et ret specielt folkefærd. De var hyggelige og måske lidt drukfældige. De var ikke ligefrem min kop te. Men det var lige Marie. Hun kunne tale med hvem som helst.

TAGER TØJLERNE

Da Henning Jørgensen blev diagnosticeret med lungekræft, gav lægerne ham halvandet år til at afvikle butikken og få orden i sagerne.

– Marie satte sig i hovedet, at hun ville overtage butikken. Jeg var imod ideen, men det var hende, der havde pengene. Hun havde fået noget arveforskud fra sin mor, så hun stod fast og købte hele biksen. Senere solgte vi også den lejlighed, vi boede i på det tidspunkt, for at skyde nogle flere penge i foretagendet. Det er godt 15 år siden, at vi flyttede ind herved med vores to små børn, regner Hans Jacob Wagner sig frem til og fortsætter i et drømmende toneleje:

– Selv om jeg ikke var meget for det til at begynde med, så voksede stedet hurtigt på mig. Jeg har altid godt kunnet lide at arbejde med træ, og her var der jo nogle vogne, der skulle istandsættes. Det var noget, jeg kunne hitte ud af. Så ordnede jeg også nogle tryksager og bakkede i det hele taget op om Marie og hendes forretning. For jeg kørte ikke selv hestevogn på det tidspunkt. Det var Maries butik.

Det er ikke nogen guldgrube at køre hestevogn. Så Hans Jacob Wagner begynder at understøtte virksomheden med noget af sin egen indtjening.

– Jeg begyndte at arbejde som tømrer og postede mange af de penge, jeg tjente, i butikken. Marie mente, at vi skulle holde tingene adskilt, men sådan kunne det slet ikke fungere. Det kræver to indtægter at holde butikken åben. Men så kunne det til gengæld også godt lade sig gøre.

ULYKKEN

Hans Jacob Wagner og hans lille familie havde fundet deres egen plet i solen. Men intet varer som bekendt evigt.

– Marie holdt med en af vores store vogne oppe ved vendepladsen der, hvor Rema ligger i dag. Vores datter Vigga, der var knapt et år på det tidspunkt, lå oppe i vognen bag bukken, og Marie stod nedenfor med vores nyindkøbte lille puddel. Vognen holdt med næsen hjemad, og idet hun ville

Det går lige i nostalgien, når lyden af hestehove mod byens brosten giver genlyd mellem husmurene. Fra bukken på en af sine syv hestevogne soler Hans Jacob Wagner sig i de mange smil, der møder ham på hans færd gennem byen. Men idyllen har også haft store omkostninger

Dyrtekøbt drosche

hjælpe hunden op i vognen, råbte hun 'kom' til den. Problemet var, at 'kom' også er kommandoen til hesten om, at den skal gå i gang, forklarer Hans Jacob Wagner og tager en dyb indånding, inden han fortsætter:

– I stedet for at forsøge at stoppe hesten ved at holde dem tilbage i linerne fra jorden, forsøger Marie at springe på bukken. Men vognen er allerede i fart, og hun når ikke derop. Hun klamrer sig stadig til linerne og bliver i stedet slæbt langs med vognen hen ad vejen.

Marie overlever ulykken, men ender hårdt forslået og med kraniebrud.

– Hvis tøjlerne ikke havde fået fat i et af hjulene, så vognen drejede skarpt og... Jeg tør slet ikke tænke på, hvad der så kunne være sket.

Tiden efter ulykken er hård for hele familien. Marie

er meget påvirket og kører mindre og mindre, indtil hun til sidst kaster håndklædet i ringen.

– Jeg vurderede, at når nu vi havde skudt så meget tid og så mange penge i foretagendet, så kunne vi ikke bare opgave. Jeg syntes ikke, at vi kunne være bekendt at købe en hesterosche for så at lukke den. Og jeg nød at bo der og at gå og vedligeholde vognene. Så jeg gjorde en dyd af nødvendigheden og begyndte selv at køre.

HÅRDT SPENDT FOR

Kort tid efter at Hans Jacob Wagner tog tøjlerne i Københavns Hesterosche, satte hans kone Marie sig bag rattet på 250S.

– Hun blev buschauffør og kørte blandt andet lokalt herude på Bryggen, erindrer

han, men fortsætter med nedslåede øjne:

– Hun havde en kollega, en mand der prøvede at komme ud af noget alkoholmisbrug, og som manglede en at tale med og støtte sig til. Det fandt han i Marie. Hun endte med at rende med ham. Sådan er det. Så stod jeg der med to unger og en hesterosche.

Hans Jacob Wagner tager en dyb indånding og kigger langt ud af vinduet, inden han fortsætter:

– Jeg røg helt ned i kulkælderen. Meget af tiden sad jeg bare ude i værkstedet og så lige ud i luften. Hverdagen var meget hård, og det var helt sikkert ikke sjovt for børnene. I den periode kørte hestevognene ikke ret meget, men jeg kunne ikke arbejde mere, end jeg gjorde. Og det kræver to indtægter at holde hjulene i gang. Så

jeg havde svært ved at betale regningerne.

I halvandet år kæmpede Hans Jacob Wagner for at komme ovenpå igen.

– Første prioritet i den periode var at få mad på bordet til mig selv og ungerne, strøm i kablerne og vand i hanen. Efter lidt tid fik jeg lavet en afdragsordning med kommunen og nedsat huslejen, så jeg kunne følge med igen.

ALICE OG EVENTYRLAND

Det er ofte, når man er længst nede, at lykken pludselig vælger at tilsmile én, og gerne det sted man mindst venter det.

– En dag nede på Café Isbjørnen faldt mine øjne pludselig på en usædvanlig kvinde, erindrer Hans Jacob Wagner og får pludselig et saligt, næsten drømmende blik i øjnene.

– Hun havde et særegent udtryk. Hun havde noget elegance, som ikke hører sig til på Isbjørnen. Markeret ansigt, en flot næse. Der var et eller andet, som faldt mig i øjnene, og som jeg faldt for. Jeg troede ikke, at jeg ville have en jordisk chance med sådan en kvinde, griner han højt og fortsætter:

– Men hun kom med hjem til mig, hvor vi spillede dart og hyggede os. Dagen efter var hun forbi og smed sit telefonnummer i postkassen. Men den får jeg ikke altid lige tjekket, så der gik lang tid, hvor vi begge to gik og ventede på at høre fra den anden.

Den mystiske kvinde hed Alice og var fra Frankrig. På det tidspunkt arbejdede hun i køkkenet på en restaurant på Østerbro. Men da hun mister sit job, flytter hun ind hos Hans Jacob Wagner, og kort tid efter er hun gravid.

– Der var desværre ikke liv i fosteret. Og da vi var på Hvidovre Hospital for at få foretaget en udskrabning, fik vi endnu en overraskelse. Da hun skulle udskrives, virkede hendes CPR-nummer ikke. Det viste sig, at hun var blevet strittet ud af landet, forklarer Hans Jacob Wagner og fortsætter:

– Der havde været noget bøv l med hendes tidligere adresse, så hun havde aldrig fået besked fra det offentlige om, at hendes fire-årige opholdstilladelse var ved at udløbe. Og fordi hun ikke reagerede på den henvendelse, blev hun registreret som bortrejst. Men alt det fandt hun først ud af, da hendes sygesikringskort blev afvist på hospitalet. Vi fik heldigvis ordnet alle formalia, så hun kunne få en ny opholdstilladelse.

Alice får job som trappevasker, og for en stund er der ro på gemytterne og styr på økonomien.

– Men så blev hun sgu gravid igen. Og en gravid kvinde, der allerede har oplevet at tabe et barn, skal jo ikke okse rundt og vaske trapper. Så det stoppede hun med. Men fordi hun ikke havde været i arbejde længe nok, mister hun igen sin opholdstilladelse. Og det betyder,

at hun heller ikke har dansk sygesikring under sin graviditet. Så alt hvad der hedder scanning og undersøgelser betalte vi for af egen lomme. Imens prøvede jeg at holde de økonomiske bolde i luften ved at arbejde som tømrer og køre en masse hestevogn.

Lille Hugo kommer til verden, og meget kort til efter følger Arthur. Men de to små drenge til trods mener myndighederne stadig ikke, at Alice har kastet tilstrækkeligt meget anker i Danmark. Hun har ikke lagt arbejdstimer nok. Og Hans Jacob Wagner har ikke en stor nok formue til at kautionere for hende – tværtimod. De sidste tre år, hvor Alice hverken har haft indkomst eller personfradrag, har givet familiens økonomi en mavepuster. Da 2016 bliver til 2017 har Hans Jacob Wagner ikke været i stand til at betale huslejen i fire måneder. Derfor bliver den gamle hovedstol på 140.000 kroner sat til inddrivelse med en betalingsfrist på bare tre dage. Den slags penge har han langt fra på kistebunden, og derfor beslutter kommunen at opsigte lejemålet. Det betyder ikke alene, at han risikerer at miste hesteroschen. Den lille børnefamilie står også uden tag over hovedet.

– Paradokset er, at nu hvor den mindste er startet i institution, kan Alice begynde at arbejde igen. Og med to indkomster har vi faktisk råderum til både at betale vores regninger og afdrage på gælden. Så hvis vi bare kunne få to måneder mere at løbe på, ville vi sandsynligvis godt kunne klare den, vurderer Hans Jacob Wagner tydeligt frustreret og uddyber:

– Når alt kommer til alt, så mangler vi kun 6-8.000 kroner om måneden. Det lyder ikke af meget, men når man ikke har dem, så er det alt.

LIMBO

De syv dage, Hans Jacob Wagner fik til at fraflytte matriklen er for længst gået, og fogeden er endnu ikke sat på sagen. Men følelsen af ikke at vide, om man er købt eller solgt, er næsten lige så stressende.

– Jeg ved ikke, hvad mere jeg kan gøre. Jeg kan ikke arbejde mere, end jeg gør. Jeg ville hjertens gerne søge støtte fra fonde og styrelser, men jeg ved ved ikke hvordan, og jeg har svært ved at finde overskuddet, når jeg kommer hjem efter en hård dag på arbejde.

Men mere end noget andet ønsker Hans Jacob Wagner, at Københavns borgere fortsat kender til lyden af hestehove på byens brosten.

– De smil der møder mig, når jeg kører gennem byen; den glæde det spreder på se en hestevogn på gaden. Det synes jeg, er en vigtig kulturinstitution, som byen bør bevare for eftertiden.

– Man skal græde uden for banen

Sofie Skjoldborg, 13 år, blev i januar nordisk mester i taekwondo. Sofies kampklasse er under 37 kilo, alder 12-14 år. Hun er sort bælte første dan. Hendes mål er at repræsentere Danmark ved de Olympiske Lege 2024. Når Sofie ikke udøver taekwondo, går hun i 6. klasse på Skolen på Islands Brygge

Tekst: Marianne Barfod

Foto: Ricardo Ramirez

redaktion@bryggebladet.dk

Sofie Skjoldborg startede egentlig som balletbarn. Som femårig begyndte hun at træne pliées og positioner, men allerede to år senere, da hun blev syv år, syntes hun ikke længere, at det var særlig sjovt. Hun mente heller ikke rigtigt, at hun blev smidig af det. Heldigvis var der en anden pige til ballet, der kendte til den koreanske kampsport taekwondo. Så Sofie spurgte sin far, om hun måtte bytte dansesko og strutskørter ud med sparkepuder og tandbeskyttere. Det fik hun sine forældres godkendende buk til. Det var et match made in heaven. Sofie kom på rette hylde med et hug, og mor og far fik fast job som chauffør til og fra klubben i Valby, hvor Sofie træner to-tre timer fire til seks gange om ugen.

FODEN DER KNUSER

Taekwondo er en koreansk kampsport, som omfatter slag, spark og blokeringer. Tae betyder foden der knuser, kwon betyder hånden der knuser, og do er en mental tilstand, en måde at leve på.

Grundtræningen, Taigo/Poomse, forbereder udøveren på at erhverve bæltet og er den del af Taekwondo, som der er flest, der dyrker. Sofie Skjoldborg fik sit første sorte bælte i december grad 1. Poom/1. dan.

Den anden gren af træningen er kamptræningen, som er en olympisk disciplin. Her sigter udøveren mod at stille op til stævner og kæmpe om medaljer og pokaler – det er Sofie Skjoldborgs foretrukne.

– Jeg har ikke lyst til så mange bæltet. Der findes op til 9. dan, jeg går efter at få 2.dan/2. poom næste år, siger den 13-årige mester. Til gengæld har hun stor tørst efter medaljer og hæder.

Hun er medlem af Københavns Taekwondo-klub Tan Gun Sar Sim, og selv om man skulle tro, at en klassisk kampsport ville tiltrække flest drenge, er der faktisk overvægt af piger i klubben.

– Grundtræningen handler mest om motion, hvor

man lærer om de forskellige stander, blokeringer, slag og spark, siger Sofie Skjoldborg.

Selv har hun dyrket kamptræningen, siden hun var 10 år gammel.

– Der er mange, der går til kamptræning uden grundtræningen, det kan man, når man har fået det sorte bælte. Sort bælte er et krav for at stille op i de internationale stævner. Det er fedt at være sammen med vennerne til træning og stævner, Selv om det er en individuel sport, tager vi til stævner sammen som et hold, forklarer hun.

HØJE AMBITIONER

Når ambitionerne er høje, er kravene det også. Sofie Skjoldborg træner omkring to-tre timer fire-seks gange om ugen. Først i skole, så lektier, hvis der er nogen, og efter aftensmaden er det af sted til træning. Mor eller far er fast chauffør til klubben i Valby. Et hårdt program for en 13-årig? – nej, det synes Sofie ikke umiddelbart, men hun synes, at taekwondo er med til at udvikle en personlig styrke. Og hun har stadigvæk tid til sine venner ved siden af.

JEG SKRIGER MEST

Når en kamp starter og slutter, råber deltagerne et højt koreansk råb, Kihap. I begyndelsen var Sofie genert – nu tænker hun ikke så meget over det.

– I løbet af kampen skrigger jeg mest, tilføjer hun med et skævt smil.

Sofie har deltaget i 20-25 stævner, de fleste i Danmark, men efterhånden henter hun også udfordringerne i stævner i udlandet. Hun har råbt Kihap i Tyskland, Belgien og Sverige – senest til det nordiske mesterskab, som blev holdt i den svenske by Trelleborg med omkring 400 deltagere.

En af Sofies venskabsklubber har blandt andet haft besøg af taekwondoudøvere fra USA. Den store drøm er selvfølgelig at komme til Korea.

KAN IKKE LIDE AT TABE

På spørgsmålet om, hvordan Sofie forbereder sig på at stille op og kæmpe i de store stævner, svarer hun:

– Jeg er stadig et barn, så det tænker jeg ikke så meget over, men hun tilføjer umiddelbart efter:

– Jeg kan godt lide konkurrencer, og jeg kan ikke lide at tabe.

Sofies stævnererfaring er efterhånden omfattende, og hun husker tydeligt, hvordan hun til et af de første store stævner, hun deltog i, sagde til sig selv: Det gør ikke så meget, hvis jeg taber.

– Og så tabte jeg selvfølgelig, tilføjer hun. Men jeg gad ikke blive ked af det – og det gjorde jeg heller ikke. Og hvis man er ved at blive sparket ud, skal man græde uden for banen. Hvis man græder på banen, giver man modstanderen en unødvendig fordel, fordi man viser sin svaghed, understreger hun.

Sofie har stadig sin fighterpokal, som hun fik, da hun blev sparket ud af en stor svensk kæmper i sin første kamp.

– Til de nordiske mesterskaber tænkte jeg, at jeg ville vinde, og det gjorde jeg også.

Sofie besejrede en modstander, hun kendte, en finsk pige som hun tabte til sidste år.

Sofie er nu i en klasse, som hedder kadet (12-14 år). Det betyder, at det nu er tilladt for hende at sparke sine modstandere i høj sektion (hovedspark). Noget, understreger hun, der kræver både smidighed og balance. Det kræver også en god, blød hjelm, der kan beskytte hovedet og ansigtet.

OLYMPIADEN

Sofie behøver absolut ingen betænkningstid på spørgsmålet om, hvad hendes mål er.

Hun vil repræsentere Danmark ved De olympiske Lege i 2024 eller 2028.

Og hun har taget de første skridt. Sofie træner allerede i Udviklings Center Rødovre, som er et tilbud til talenter, som er i eliten indenfor taekwondo. Adgangskortet til UC er sort bælte.

Sofies mål lige nu er at vinde det første G-stævne, hvor de bedste stiller op.

Jan Henriksens kulturforbrug er efter eget udsagn ikke-eksisterende. Han forsøger dog at følge med i moderne ballet, opera og jazz, når tiden er til det.

Kulturens røde tråd på Islands Brygge

Det handler om at lave kultur sammen med folk og ikke for folk, mener Jan Henriksen, der er daglig leder af Kulturhuset. Men den firdobbelte far fra Ringsted er også chefen for flere andre kulturelle fyrtårne i området. En mand med mange hatte

Tekst: Marianne Barfod
Fotos: Mia Louise Kristensen,
Kulturhuset, Ricardo Ramirez

Jan Henriksen er daglig leder af Kulturhuset Islands Brygge plus en del mere. Han vil gerne fortælle om sit arbejde og kulturen på Islands Brygge, men egentlig synes han, at det ikke handler om ham, men om de mange kulturbrugere og ikke mindst om mennesker, der skal have det godt. Det er den røde tråd i Jan Henriksens liv.

På opfordringen til at præsentere sig selv siger Jan Henriksen som det første:

– Jeg har været her i seks år, og jeg elsker mit arbejde. Jeg er meget privilegeret i mit job, og jeg forsøger konstant at være meget bevidst om, at det er borgernes penge, vi bruger.

Han er far til fire sønner fra 10 til 34 år, kommer fra Ringsted på Sjælland, det sjællandske fornægter sig ikke, der ruller lidt holbergsk på nogle af ordene. Oprindeligt er Jan Henriksen uddannet pædagog og har været leder af daginstitutioner, men allerede tidligt havde han lyst og evner til at være leder.

– Det tog vel den drejning, fordi jeg som barn og ung var FDF-spejder og allerede som 10-12-årig fik ledelsesansvar. Jeg kunne lide at være noget for børn, derfor blev jeg pædagog, og jeg syntes, det var spændende at udrette noget sammen med voksne, derfor blev jeg leder. Jeg fik mit første ledelsesjob som 16-årig, og det har hængt ved siden. Jeg tog tidligt en master i public administration på CBS.

DEN RØDE TRÅD

Den røde tråd i Jan Henriksens liv handler om mennesker. De skal have det godt.

– Det handler om at hjælpe mennesker med at få et godt liv. Det giver mening for mig, dybest set. Jeg har altid arbejdet med alt det bløde i

forskellige kommuner. Fra spejder og fritid til kultur og offentlighed. Jeg har arbejdet med alt, hvad der vedrører børn, daginstitutioner, folkeskoler og sociale områder og også ældreområder. Da jeg arbejdede med ældre, tog jeg rundt med hjemmepælejen for at se, hvordan det foregik. Det handlede om, at folk havde det godt.

Ikke alt gik dog helt godt – og dog – en uenighed med en kommune førte til, at Jan Henriksen blev fyret, og var det så skidt? Nej, det var *a blessing in the disguise*, som hans kone sagde.

– Det var godt for mig, det var godt for min familie. Jeg kom ned i gear. Det er sindsygt godt at være her – her er positive mennesker overalt.

IKKE KUN KULTURHUSET

Foruden Kulturhuset Islands Brygge er Jan Henriksen chef for Christianshavns Bibliotek og Hal C, Islands Brygges Bibliotek, Hekla Park, Amager Motorcrossbane, den kommende idrætshal på den nye skole og Ørestad Streethal, som åbner lige om lidt.

Alle disse steder møder Jan Henriksen positive mennesker. Det er nemt at få tanken, at der måske er en afsmittende virkning. Ikke alt er tilfældigt, trods alt.

EGET KULTURFORBRUG

– Mit eget kulturforbrug?

– Ha, ha, det er ikke-eksisterende, men jeg har fulgt modern dance, det er moderne ballet, i mange år. På det seneste har jeg fået lidt interesse for opera, fordi min yngste dreng synger i Drengekoret, og koret synger også i Operaen, så jeg har fulgt Operaen et stykke tid.

– Jazz har også en meget stor plads i mit hjerte. Jeg forsøger at følge lidt med her i Kulturhuset, men der er jo et sindssygt højt aktivitetsniveau. Der sker noget hele

tiden – og der er altid et godt tilbud. Vi holder jo åbent 362 dage om året.

KOMMERCIEL RESTAURANT

Det falder indimellem brugerne af Kulturhuset for brygget, at der inde i det kommunale kulturhus findes en kommerciel restaurant, der tiltrækker gæster alle steder fra og ikke repræsenterer et særligt tilbud til bryggeboerne. Hvorfor?

– Jeg er nødt til at henvise til det, der hedder Kommunalfuldmagten. Den betyder, at kommunen ikke må være restauratør. Kulturhuset drives for skattekrone, så vi må ikke drive den slags virksomhed, når private kan og vil. Spisehuset betaler afgift og husleje, og for de penge skaber vi kultur til borgerne. Pengene går til mere kultur til borgerne og til bryggeboerne. Og vi har jo vores bryggekort, 2301, som vi udsteder hvert år til vores nytårskur den 23. januar. Det giver rabat på blandt andet køb i Spisehuset.

FILIAL AF KULTURHUSET I SYD

Lokalrådet har foreslået, at der oprettes en satellit af Kulturhuset på Bryggen Syd.

– Jeg er på linje med Lokalrådet i at invitere de sydlige bryggeboer ind og udvikle kulturtilbud sammen med dem og hjælpe dem i gang. Vi har mest fokus på beboerne, men vi vil gerne arbejde sammen med Pension Danmark, som har de nødvendige kvadrater.

BRYGGEBOERNE KAN SELV

Kan bryggeboerne ikke selv sørge for kultur og kulturelle oplevelser?

– Jo, jo, det kan de da, og her sørger folk bestemt også for deres egen kultur. En borger vil gerne lave et åbent bogskab, hvor man

kan bytte bøger, og han vil også gerne arrangere oplæsninger. Det vil vi rigtig gerne hjælpe med. Tænk, hvis vi kan lave oplæsning her på den nye trappe. Folk skal bare have lidt opbakning og hjælp – vi elsker ildsjæle og frivillige. Vi vil hellere lave kultur sammen med folk end for folk, siger Jan Henriksen og tilføjer:

Det er ikke noget, jeg har fundet på, det er kommunens strategi. Vi vil gerne være storbym, men ikke på Singapore-måden.

KULTURHAVN 365

Foruden de mange kasketter Jan Henriksen har på som chef for kultur og idræt her i nabolaget, har han også klemt en ekstra på i det tre-årige udviklingsprojekt "Kulturhavn 365".

– Som chef på mit niveau i Københavns Kommune er jeg også involveret i Kulturhavn 365, som med støtte fra Nordea-fonden skal udvikle nye steder i havnen, så borgerne får øjnene op for, at der er andre steder at mødes end på Papirøen og Islands Brygge.

– Kulturhavn 365 har det sidste halve år haft kontor i Nordhavn, blandt andet for at undgå at det område udvikle sig ligesom Tuborg Havn, hvor der absolut ikke sker noget som helst.

– Havnene forandrer sig overalt i Danmark i disse år. Før i tiden var det pulserende arbejdspladser for mange mennesker og centrale elementer i byerne. Vi vil holde fast i, at havnen skal være et samlingssted for folk. Vi arbejder på, at der skal være kulturaktiviteter 365 dage om året på mange nye steder og måder, siger Jan Henriksen.

De tre søjler

Ifølge Jan Henriksen hviler visionen for Kulturhuset Islands Brygge på tre søjler:

+ Søjle 1

Vi skal skabe fællesskab mellem mennesker. Vi har mange af den slags aktiviteter, for eksempel Fars legestue – et tilbud til fædre på barsel.

Fester som bringer mennesker sammen.

Sundhedsplejersker som holder åbent hus, hvor forældre kan mødes og tale sammen. Selv om det er vidunderligt at få et barn, kan det jo sagtens være en overvældende opgave at stå med alene, så er det godt at møde andre ligestillede.

+ Søjle 2

Mange af vores aktiviteter handler om læring og bemestring af eget liv. Det handler om at fylde sit liv ud i det her komplicerede samfund, at magte livet fra vuggestue til man bliver gammel, for eksempel at finde rundt i den elektroniske tilværelse. Derfor har vi blandt andet it-kurser på biblioteket og mødesteder, hvor man hjælper hinanden, for eksempel med at bestille billetter og lignende. Det er langt fra alle, der kan bestille sig en togbillet eller andet på nettet. Det handler om med det her sted som afsender, at folk bliver lidt klogere på samfundet og på at agere i det.

+ Søjle 3

Og så er der æstetik og nydelse. Engang imellem skal man bare nyde: Bøger, koncerter, opleve musik, blive lidt overrasket. Det er vigtigt også at huske det. Jeg prøver også selv at huske det.

KULTUR PÅ BRYGGEN

DET' FOR BØRN OG UNGE

26.2 KL. 13.00 - 15.00 FASTELAVNSFEST PÅ BRYGGEN

VI SKAL SLÅ KATTEN AF TØNDEN, LEGE OG DANSE TIL TIGERRYTMER. DET BLIVER BÅDE FESTLIGT OG FARVERIGT!
KL. 13.00 - 14.30: TØNDESLAGNING OG LEG
KL. 14.30: TIGER TRÆNING LEGEKONCERT
GRATIS - TILMELDING NØDVENDIG PÅ K-I-B.DK

4.3 KL. 15.00 FILMKLUBBEN IB

TEGNEFILM OM EN LILLE PIGE, DER SOVER I EN TÆNDSTIKÆSKE.
VARIGHED: 1 TIME / ALDERSGRUPPE: 4 ÅR+
GRATIS

12.3 KL. 15.00 BØRNEJAZZKLUBBEN: TROLLE OG TORMODS OPTURSSHOW

ENTRÉ I FORSALG: 60 KR. (30 KR. FOR MEDLEMMER AF BJK)
ENTRÉ I DØREN: 75 KR. (45 KR. FOR MEDLEMMER AF BJK)

19.3 KL. 14.00 AB/CD ROCKMUSIK FOR BØRN ENTRÉ: 50 KR. FORSALG PÅ K-I-B.DK

GODT & BLANDET

2.3 KL. 20.30 LAMA IMPROTEATER GRATIS

7.3 KL. 17.00 - 18.00 ADVOKATVAGTEN GRATIS JURIDISK RÅDGIVNING I LOKALET MIDTSKIB

9.3 KL. 19.00 ÅBENT BORGERMØDE OM DANSEPLADSEN I HAVNEPARKEN I LYSTHUSET

14.3 KL. 18.30 DANS PÅ BRYGGEN - SLOWFOX UNDERSVING: 18.30 // SOCIAL DANS: 19.30 ENTRÉ: 40 KR. / 25 KR. FOR STUDERENDE OG PENSIONISTER

VIL DU LÆRE AT SKRIVE SOM EN JOURNALIST?

BRYGGEBLADET HOLDER TRE UNDERVISNINGS-SESSIONER Å TRE TIMER, HVOR JOURNALISTER FRA REDAKTIONEN UNDERVISER I:

7.3 INTRODUKTION TIL JOURNALISTIK 14.3 DET GODE INTERVIEW 21.3 HVORDAN MAN SKRIVER JOURNALISTISK?

PRIS: 300 KR. FOR 3 UNDERVISNINGSGANGE.
TILMELDING SKER TIL: REDAKTION@BRYGGEBLADET.DK
WORKSHOPPEN FINDER STED I K-I-B

VINTERJAZZ

23.2 KL. 21.00 QUARTETO FEAT. JIMMY HASLIP ENTRÉ: 120 KR. FORSALG PÅ K-I-B.DK

24.2 KL. 21.00 BMF: DOKTORDOKTOR ENTRÉ: 60 KR. BILLETSALG I DØREN.

KONCERTER

11.3 KL. 19.30 WAVE FEST VOL.4 FEAT: COVENANT ENTRÉ: 175 KR. FORSALG PÅ K-I-B.DK

17.3 KL. 20.30 KLUB GEYSER ST. PATRICK'S DAY EDITION PAUL MCDONNELL (IRL) // RICHARD FARRELL (IRL) // SEAN NEEDHAM (IRL) // AIDAN FUREY (IRL). ENTRÉ: 50 KR. / STUDERENDE, PENSIONISTER ELLER MED ET 2301-BRYGGEKORT: 30 KR.

18.3 KL. 21.00 DICTE & THE DIAMONDS ENTRÉ: 180 KR. FORSALG PÅ K-I-B.DK

**KULTURHUSET
ISLANDS BRYGGE**

KONTORET
Man - fre 8.30 - 16.00
Telefontid 10.00 - 15.00
Fremvisning af Lysthuset
Onsdage kl. 16.00

**SE MERE
PÅ K-I-B.DK**

